

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců
Michaely Macurové a Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **Capital Advisors s.r.o.**, IČO: 06366074
sídlem Lublaňská 267/12, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Radimem Hanákem Ph.D.
sídlem Pujmanové 882/25, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2024, č. j. 14780/24/5300-22442-710990,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný v části zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečné platební výměry ze dne 5. 4. 2023 vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „**správce daně**“) a v části je změnil. Osmi dodatečnými platebními výměry

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správce daně žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2020 až duben 2021 v celkové výši 3 993 478 Kč a současně jí uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně. Změna provedená žalovaným v odvolacím rozhodnutí se týkala nepatrné části všech zpochybněných přijatých zdanitelných plnění (4 daňových dokladů), u nichž žalovaný dospěl na rozdíl od správce daně k závěru, že žalobkyně splnila formální i hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH ve výši 1 923,07 Kč.

2. Správce daně vyzval žalobkyni v rámci daňové kontroly k předložení prvotních daňových dokladů ke zdanitelným plněním za výše uvedená období. Žalobkyně poskytla správci daně pouze část těchto dokladů, ve vztahu k některým tedy nesplnila již formální podmínku pro přiznání odpočtu DPH (v celkové částce 1 114 767,59 Kč). Dále k fakturám předložila výdajové a příjmové pokladní doklady a doklady o zaúčtování. Správce daně dále posuzoval daňové doklady, které žalobkyně předložila. Žalobkyně přijala zdanitelná plnění od 8 dodavatelů (společnosti QUEST LINE s.r.o., Daggrys s.r.o., DSB Consulting s.r.o., NEWCOMMER s.r.o., SYSTEM AGENCY s.r.o., BESOCORP s.r.o., Premier Class s.r.o. a TRICEGON s.r.o.), jejichž předmětem byly služby identifikované v daňových dokladech jako administrativní, poradenské, úklidové, akviziční a další. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti a průkaznosti předložených daňových dokladů, neboť z nich konkrétně nevyplývalo, v jakém rozsahu a předmětu žalobkyně plnění uvedená na daňových dokladech přijala. Nadto vlastní činností zjistil správce daně další skutečnosti týkající se jak žalobkyně, tak všech uvedených dodavatelů, které jeho pochybnosti prohloubily. Šlo o virtuální sídla všech společností, nezveřejňování účetních závěrek, absenci provozoven a jakékoliv veřejné prezentace, výlučně hotovostní platby, ačkoliv dodavatelé disponovali bankovními účty, osoby statutárních orgánů mající adresu trvalého pobytu na úřadech či odmítnutí výpovědi všemi statutárními orgány dodavatelů žalobkyně. Žalobkyně ovšem na další výzvu správce daně, který jí uvedené pochybnosti předestřel a vyzval ji k předložení dalších dokladů k prokázání jejich tvrzení, nereagovala. Správce daně proto dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění v deklarovaném předmětu a rozsahu uvedeném na daňových dokladech.
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry správce daně ztotožnil, konstatoval, že vyvstaly důvodné pochybnosti o předmětu a rozsahu plnění, jestliže žalobkyně v průběhu daňové kontroly nedoložila žádné podklady, jež by osvětlily způsob vyúčtování daných služeb, tím myšleno např. uvedení místa či názvu akce v rámci níž bylo odborné školení, úklid, servisní a pomocné služby či IT služby vykonány. Žalovaný konstatoval, že o činnostech, které jsou ze své podstaty vázány na určité místo výkonu, panují pochybnosti, neboť žalobkyně stejně jako její dodavatelé nedisponují provozovnou a její sídlo vykazuje znaky typické pro virtuální sídlo. Žalobkyně nedoložila dokumentaci, ze které by bylo patrné, např. kdo koho školil (prezenční listiny či samotné výukové materiály apod.), nebo v čem spočívala konzultační činnost a v čem pomocné a servisní práce. Nedoložila nic ani k akviziční či vyhledávací činnosti, ani počty zajištěných pracovníků apod. Zároveň žalobkyně nedoložila ani obvyklou obchodní dokumentaci, jako je obchodní smlouva, objednávky, vyúčtování k jednotlivým službám, ze kterého by byla zřejmá sjednaná cena za jednotku v závislosti na charakteru dané služby apod. Nepředložila ani správcem daně požadovaný pokladní deník s ohledem na úhrady v hotovosti. Žalobkyně se k uvedeným plněním ani nijak nevyjádřila a skutkový stav neosvětlila.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

4. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že své důkazní břemeno ve vztahu k deklarovaným přijatým zdanitelným plněním unesla. Žalobkyně zdůrazňuje, že nárok na odpočet DPH je základním stavebním prvkem systému DPH a k jeho odepření může dojít jen za výjimečných podmínek, které v daném případě nebyly naplněny.
5. Žalobkyně považuje vymezené předměty plnění na daňových dokladech za dostatečné, především však uvádí, že za jejich popis je podle § 28 odst. 1 a 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) odpovědná osoba, která je vystavuje (poskytovatel plnění), nikoliv žalobkyně jako příjemce plnění. Text na přijatých daňových dokladech odpovídá dle žalobkyně § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH a rovněž čl. 226 Směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty. Dále žalobkyně cituje z komentáře k ZDPH, z něž plyne, že z předmětu plnění musí být seznatelné, zda poskytnuté zdanitelné plnění je poskytnutím služby nebo dodáním zboží (což je nejobecnější členění dvou druhů zdanitelného plnění) a rovněž, zda se jedná o plnění podléhající dani, nebo zdanitelné plnění od daně osvobozené, resp. jaké sazby daně podléhá. Požadavky legislativy na textaci daňových dokladů jsou tak zcela odlišné od těch, které v rámci hodnocení daňové kontroly vyžadoval správce daně, a žalobkyní předložené doklady jim vyhovují.
6. Žalobkyně považuje jí doložené důkazní prostředky za prokazující existující obchodní spolupráci a poskytnutí deklarovaných služeb. Ve vztahu ke zdanitelným plněním vymezeným jako „zajištění záloh dat, IT a SW služeb“ či „vyhledávání a administrace vhodných výběrových řízení – úklidové práce, ostraha objektů a strážní služby, kontrolní činnost, pochůzková činnost, manipulační práce, pomocné práce“ poukazuje kromě předložených faktur na předávací protokoly a výkazy práce. Jedná se o listinu zachycující obě strany smlouvy shodně prohlašující předání předmětného zdanitelného plnění. Žalobkyní předložené doklady o úhradě pak prokazují předání hotovosti jako úplaty za realizované plnění.
7. Žalobkyně tak unesla svoje prvotní důkazní břemeno vyžadované daňovým řádem pro prokázání skutečností uvedených v daňovém přiznání, když předložila daňové doklady obsahující řádně vymezený předmět přijatého zdanitelného plnění, a současně byla tato plnění prokazatelně deklarována v daňovém přiznání i kontrolním hlášení jak dodavatelé, tak i žalobkyní.
8. Správce daně přitom dostatečně nepředestřel, proč by o žalobkyní předložených důkazech měly panovat pochybnosti, a nesplnil tak svoji povinnost podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.
9. Žalobkyně k prokázání přijetí předmětných plnění nedisponuje žádnými dalšími důkazy. Žalobkyni není zřejmé, o kolik podrobnější měla textace veškerých předložených listinných důkazů být, aby správce daně zhodnotil předmětné plnění jako poskytnuté. U plnění spočívajících v nehmotných službách nelze vyžadovat jiné důkazní prostředky než zejména předávací protokoly a písemnosti obsahující shodný projev vůle dodavatele a odběratele o tom, že předmětná služba byla poskytnuta.
10. Žalobkyně je přesvědčena, že její dodavatelé uskutečnění zdanitelného plnění řádně deklarovali v daňovém přiznání a kontrolním hlášení, což je samo o sobě důkazem o faktické realizaci zdanitelného plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Pokud správce daně s dotazem na předmětná plnění oslovoval bezvýsledně dodavatele, vzhledem ke značnému časovému odstupu u nich již nemusely být činné osoby, které se na předmětném plnění podílely. Ani skutečnost, že jednatele dodavatelů využili své právo odmítnout výpověď poukazem na možné trestní stíhání nelze chápat jako indicii, že by plnění nemělo být poskytnuto.
12. Závěrem žalobkyně uvádí, že správce daně při hodnocení důkazů nijak nezohlednil, že není nijak vyloučeno, že předmětné plnění nebylo poskytnuto (resp. s žalobkyní dojednáno) jinou osobou než přímo jednatelem dodavatele, kdy obecně lze dodání zdanitelného plnění sjednat např. s jakoukoli osobou pověřenou při provozu podnikatele dle § 430 občanského zákoníku.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Daňový doklad sám o sobě zpravidla neprokazuje, že zdanitelné plnění se opravdu uskutečnilo. Správcem daně požadovanou související obchodní dokumentaci žalobkyně nedoložila. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně měla dostatek příležitostí prokázat předmět a rozsah deklarovaného plnění. Správce daně jí k tomu vyzval třemi výzvami, žalobkyně reagovala pouze na druhou výzvu, navíc nedostatečně.
14. Pochybnosti správce daně o předmětu a rozsahu zdanitelného plnění vycházely již z toho, že na jednotlivých daňových dokladech byla zdanitelná plnění vymezena pouze obecně: „zajištění odborného školení v oblasti IT“, „zajištění pomocných a servisních prací a činností“, „zajištění úklidových prací“, „zajištění a dodání příslušenství pracovníků na pomocné práce v období (...)“, „konzultační činnosti“. K těmto pochybnostem přispěly i další skutečnosti, tedy že platby za deklarovaná plnění měly být prováděny v hotovosti (v obchodních vztazích spíše nestandardní způsob platby), kdy správci daně sice byly předloženy pokladní doklady (výdajové i příjmové od výše uvedených dodavatelů), ale ani na základě výzvy č. 2 žalobkyně nedoložila hlavní knihu a účetní deník ani informace o osobě odpovědné nakládat s peněžními prostředky v hotovosti. Další pochybnosti o předložených dokladech správci daně vyvolávalo i zjištění, že dodavatelé zdanitelného plnění sídlí na virtuálních adresách, nezveřejňují účetní závěrky, nemají provozovny a jejich statutární orgány mají bydliště na ohlašovacích obecních úřadů. Odmítnutí svědeckých výpovědí statutárních zástupců dodavatelů také nijak nepřispělo k vyvrácení výše uvedených pochybností správce daně. Ze skutečnosti, že jednatele dodavatelů odmítli ve věci vypovídat, žalovaný dovozuje toliko to, že nedošlo k prokázání deklarovaného zdanitelného plnění. S ohledem na tuto skutečnost ani nebylo možné zjistit, zda jednatele dodavatelů mohli jednat sami či prostřednictvím dalších osob. Žalovaný podotýká, že bylo na žalobkyni, aby prokázala, kdo deklarované plnění provedl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil, žalobkyně pak k výzvě soudu nevyjádřila nesouhlas. Potřebu nařídit jednání neshledal ani sám soud, neboť účastníci řízení nenavrhovali provedení žádných důkazů a soud při posouzení věci vycházel pouze z obsahu správního spisu, kterým se dle ustálené judikatury nedokazuje.
17. Podle § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.*
18. Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad. Dle § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH musí daňový doklad obsahovat též údaj o rozsahu a předmětu zdanitelného plnění.*
19. Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „**daňový řád**“), *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
20. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
21. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, a povinnost svá tvrzení doložit, tedy nese břemeno důkazní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124). Podle ustálené a obsáhlé judikatury NSS daňový subjekt svá tvrzení prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Daňový subjekt unese prvotní důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví, které splňuje požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením jsou předložené doklady nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, má však povinnost prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Každá chyba v účetnictví nemusí způsobit tuto intenzitu pochybností. Budou to pouze takové nesrovnalosti, které přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když poskytuje prima facie předepsané informace o konkrétním účetním případě) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je povinen označit konkrétní skutečnosti, kvůli nimž hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své důkazní břemeno (viz již zmiňovaný rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007-119, a na něj navazující rozsudky NSS např. ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117 či ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Afs 310/2016-35). Pokud správce daně prokáže uvedené skutečnosti, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. korigovat svá tvrzení. Daňový subjekt bude prokazovat tyto skutečnosti zpravidla jinými důkazními prostředky, které de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. již zmiňované rozsudky NSS č. j. 1 Afs 39/2010-124 nebo č. j. 2 Afs 24/2007-119). I nedostatky v účetnictví je tak možné dodatečně jiným způsobem zhojit.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

22. Z práve uvedené judikatury plyne, že prvotní povinnost tvrzení i břemeno důkazní tížilo žalobkyni jakožto daňový subjekt, který je především povinen dle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH mít pro uplatnění nároku na odpočet odpovídající daňový doklad splňující náležitosti identifikace osoby uskutečňující plnění a rozsah takového plnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Afs 96/2016-28).
23. Žalobkyně tvrdí, že své prvotní důkazní břemeno unesla předložením daňových dokladů, které splňovaly všechny zákonné požadavky, a dalších dokladů (předávacích protokolů a výkazů práce), a naopak správce daně tyto dostatečně nezpochybnil. Této námitce však městský soud nepřisvědčil.
24. Co se týče identifikace zdanitelného plnění na daňovém dokladu, rozsahem plnění se obecně rozumí množství dodaného zboží či poskytnutých služeb (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Afs 235/2020-76, nebo ze dne 9. 3. 2023, č. j. 6 Afs 307/2021-29). Od něho se odvíjí výše plnění (jeho hodnota) uvedená na daňovém dokladu. Pokud je předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, o jaký předmět plnění se jednalo a v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno (viz též rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006-133). Není-li z faktury a případně ani dalšími důkazními prostředky prokázán konkrétní předmět, rozsah či množství přijatých zdanitelných plnění, není ani možné určit, co konkrétně je oním zdanitelným plněním, které mělo být použito k ekonomické činnosti žalobkyně. V takovém případě žalobkyně nemůže unést důkazní břemeno ani stran naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění odpočtu na DPH, tedy prokázání jeho celé fakticity (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 14 Af 13/2023-75).
25. V projednávané věci byla veškerá plnění na daňových dokladech vymezena obecně, např. jako „právní poradenství“, „akviziční činnost“, „administrativní a kancelářské práce“ apod. Rozsah plnění pak byl uveden jako „1“ či „1 měsíc“. Z takto vymezeného předmětu, popř. rozsahu činnosti však dle soudu není zřejmé, v čem skutečně daná plnění měla spočívat, neboť uvedené obecné popisy mohou zahrnovat širokou škálu plnění. Ve svém důsledku tak nedostatečně vymezený předmět a rozsah zdanitelného plnění znemožňuje prokázat základní hmotněprávní podmínku pro nárok na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění, tedy zda se jednalo o plnění přijaté v rámci uskutečňování ekonomické činnosti žalobkyně a taktéž jeho fakticitu, neboť není zřejmé, o jakou činnost se jednalo a jaké důkazní prostředky se k ní proto vážou. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že postačí takové vymezení, z něž bude zřejmé, zda se jednalo o zboží či službu a pod jakou sazbu daně tato spadala. Žalovaný správně konstatoval, že bylo na žalobkyni, aby osvětlila, o jaké konkrétní činnosti se ze strany jejích dodavatelů jednalo.
26. Tvrdí-li žalobkyně, že k prokázání předmětu a rozsahu přijatých plnění doložila předávací protokoly a výkazy práce, jedná se pouze o jeden dokument vztahující se k jednomu daňovému dokladu, jehož předmětem bylo „zajištění odborného poradenství“ společností Systém Agency. I k tomuto důkaznímu prostředku se ovšem v napadeném rozhodnutí žalovaný vyjádřil. Uvedl, že se jedná o jednostránkový dokument, tato listina však opět obsahuje pouze obecný výčet činností: organizace odborného poradenství, odborné poradenství, konzultace k právním dokumentům, příprava konzultace smluv. Není zde uvedena osoba, která předmětnou listinu vypracovala, a není ani uvedena cena za jednotlivé obecně popsání úkony. Tento dokument tedy nespécifikoval předmět a rozsah plnění a není

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ani zřejmé, kdo jej vypracoval. Není tak způsobilý prokázat, jaké plnění a v jakém rozsahu odvolatel přijal. S uvedeným hodnocením se městský soud zcela ztotožňuje. Ve vztahu ke zbytku daňových dokladů pak tento dokument postrádá relevanci zcela, žádné další důkazní prostředky (mimo dokladů o zaúčtování a úhradě), které by prokazovaly konkrétní předmět a rozsah plnění, žalobkyně v průběhu celého řízení nedoložila.

27. I pokud by ovšem daňové doklady předložené žalobkyní byly formálně bezvadné (splňovaly všechny náležitosti uvedené v ZPDH), nelze přisvědčit názoru, že by takový doklad zakládal bez dalšího nárok na odpočet DPH. Ten totiž nemá svůj základ pouze ve formálně bezvadném daňovém dokladu, ale rovněž ve faktické existenci zdanitelného plnění.
28. Správce daně přitom ve výzvách adresovaných žalobkyni konkrétně popsal pochybnosti o přijatých zdanitelných plněních, které plynuly nejen z nedostatečně konkrétních daňových dokladů, ale i dalších okolností popsanych v odst. 2 tohoto rozsudku. Městský soud považuje správcem sdělené okolnosti za dostatečně konkrétní, zpochybňující věrohodnost a průkaznost žalobkyní primárně předložených daňových dokladů. Žalovaný popsal, z jakého důvodu vzbuzují okolnosti zjištěné o samotné žalobkyni a jejích dodavatelích pochybnosti o správnosti žalobkyní předložených dokladů a tvrzených transakcích (viz odst. 3 rozsudku). Městský soud se v posouzení těchto okolností shoduje se správními orgány. Lze tedy uzavřít, že správce daně unesl své důkazní břemeno a bylo proto na žalobkyni, aby skutečnosti tvrzené v daňových přiznáních, resp. plynoucích z předložených daňových dokladů, prokázala dalšími způsobilými důkazními prostředky. To se však nestalo, žalobkyně dále na správcem daně sdělené pochybnosti nereagovala a žádné další doklady, které správce daně požadoval, nepředložila.
29. Tvrdí-li žalobkyně, že veškeré jí dostupné důkazní prostředky a informace poskytla, případně že za nedostatky daňových dokladů jsou odpovědní dodavatelé, soud konstatuje, že tato argumentace nemá z hlediska daňového řízení význam. Jak vyplývá z výše citované judikatury týkající se důkazního břemene v daňovém řízení, je odpovědností žalobkyně zajistit si takové důkazní prostředky a dokumentaci k obchodním případům, kterými prokáže své nároky uvedené v daňových tvrzeních, jsou-li správcem daně kvalifikovaně zpochybněny. Lze přitom vyjádřit údiv nad tím, pokud žalobkyně ke zdanitelným plněním, jejichž hodnota se standardně pohybovala okolo 100 000 Kč, nedisponovala žádnou další obchodní dokumentací, jako jsou zejména smlouvy, či objednávky. Tím spíše, mohla-li z veřejně dostupných informací seznat, že její obchodní partneři vykazují jisté nestandardní znaky. Neobezřetný způsob podnikání žalobkyně však nemůže jít k tíži nikoho jiného než jí samotné, neboť jak již bylo výše několikrát zmíněno, je to právě žalobkyně, která je svůj nárok na odpočet DPH povinna prokázat.
30. Žalobkyně dále namítala, že uskutečnění zdanitelného plnění prokazuje rovněž kontrolní hlášení dodavatelů. Soud k tomuto konstatuje, že kontrolní hlášení dodavatelů ohledně uskutečnění plnění neprokazují uskutečnění takového plnění. Jinými slovy řečeno, kontrolní hlášení nejenže samo o sobě nedokáže prokázat faktickou realizaci zdanitelného plnění, ale zároveň ani rozsah ani předmět žalobkyní deklarovaného plnění. Skutečnost, že k realizaci zdanitelného plnění skutečně došlo, je pro posouzení daňového odpočtu DPH klíčová. Soud rovněž nesouhlasí s argumentací žalobkyně, že žalovaný kontrolní hlášení jako důkaz dostatečně nehodnotil. Žalovaný se touto námitkou (vznesenou již v rámci odvolání) podrobně zabýval na s. 26 a 27 napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

31. Žalobkyně se vymezovala vůči tomu, aby jí bylo kladeno k tíži, že jednatele dodavatelů odmítli vůči daňovým orgánům vypovídat. To se však v projednávané věci nestalo, žalovaný správně vysvětlil, že tuto skutečnost hodnotil pouze tak, že uvedené výsledky jednatelů, které by obecně byly způsobitelným důkazním prostředkem ohledně uskutečnění sporných zdanitelných plnění, k objasnění skutkového stavu nepřispěly.
32. Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný nezohlednil možnost, že plnění mohlo být poskytnuto, resp. dojednáno, jinou osobou než přímo jednatelem dodavatelů. Tato námitka však také není důvodná. Daňové orgány vyvinuly dostatečnou snahu o zjištění skutkového stavu právě prostřednictvím již shora zmíněných marných pokusů o výsledky jednatelů dodavatelů. Pakliže tyto osoby odmítly vypovídat a žalobkyně sama ani netvrdila, že by předmětné obchodní transakce byly sjednávány s jinými osobami než jednatelem daných společností, neměl správce daně žádné indicie o tom, že by informace stran uskutečnění zdanitelných plnění mohl získat od dalších osob, či dokonce že by plnění mohlo být přímo poskytnuto jinou osobou, která se nacházela v postavení plátce DPH (ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 9. 12. 2021 ve věci č. C-154/20 Kemwater Pro Chemie s.r.o. a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 – 208). I zde nadto platí, že prokázání rozhodných skutečností stran uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění bylo na žalobkyni.

V. Závěr

33. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou, a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobkyně v řízení neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.